
In Memoriam

Стефанія ГВОЗДЕВИЧ

**НЕОНІЛА ЗДОРОВЕГА
(1.XI.1931 – 20.XI.2009)**

**Stefania HVOZDEVYCH. Neonila Zdoroveha
(1.X.1931 – 20.XI.2009).**

20 листопада відійшла у вічність Неоніла Іванівна Здоровега – кандидат історичних наук, етнограф, педагог, доброзичлива, відкрита, завжди готова допомогти, підтримати чи порадити.

Народилась Неоніла Здоровега (з дому Кобзева) у с. Михайлівка Михайлівського р-ну Хмельницької обл. у родині колгоспників; батько загинув на війні, а мати все життя працювала бухгалтером колгоспу у рідному селі. У 1951-56 рр. навчалась у Львівському державному університеті ім. І.Франка, який успішно закінчила за спеціальністю викладач української мови та літератури, логіки та психології в середній школі. Неоніла Іванівна володіла німецькою, польською, російською мовами, що дуже добре сприяло їй у науковій праці. Після закінчення університету у 1959-61 рр. Неоніла Іванівна працювала літературним редактором видавництва Львівського державного університету. У 1955 р. Неоніла вийшла заміж за Володимира Йосиповича Здоровегу (який став відомим педагогом, доктором наук, деканом факультету журналістики ЛНУ ім. І.Франка); народила двох доньок: Наталю (1957 р.) та Мар'яну (1966 р.).

Майже двадцять років творчої праці Неоніла Іванівна віддала Львівському державному музеєві етнографії та художнього промислу АН УРСР. Як зазначено в "Автобіографії", з 4 січня 1961 р. Неоніла Іванівна зарахована на посаду лаборанта МЕХП, зокрема, працювала у фонді одягу, водила екскурсії по експозиції. Уже з 1962 р. почала працювати над дисертацією "Українське народне весілля", яку захистила 5 червня 1974 р. у Мінську (диплом кандидата історичних наук від 22 жовтня 1975 р.).

Неоніла Здоровега була дуже активною як у науці, так і в громадському житті колективу музею. На час її праці в установі випала насичена експедиційна, музейницька, збирацька робота. У 1960 – поч. 80-их рр. ХХ ст. усі науковці МЕХП активно працювали над колективними монографіями: "Бойківщина" (К.: Наук. Думка, 1983) та "Гуцульщина" (1987), базовими для яких були польові матеріали, зібрані авторами безпосередньо у регіонах. Статті Неоніли Здоровеги в одній і другій книзі – оригінальні й цікаві та безпосередні – "з уст народу". Авторка вміла почути інформаторів, а головне, подавала цінний матеріал у своїх дослідженнях. Зокрема, класичній праці "Нариси народної весільної обрядовості на Україні" (К.: Наук. Думка, 1974), у якій навіть у ті застійні часи зуміла вивести цікаві спостереження історичних коренів багатьох явищ обрядовості ХХ ст. Поза тим Н.І.Здоровегу цікавили питання сім'ї, обрядовості, символіки певних атрибутів весілля та ін., про що публікувала статті у фахових виданнях та газетах.

Здоровега Н.І. у Музеї етнографії та художнього промислу займала різні посади: лаборанта, завідувача відділом фондів та музейництва, завідувача відділом етнографії, а з 1 листопада 1980 р. звільнилась за власним бажанням. Пізніше викладала у Львівському політехнічному інституті, працювала у Музеї народної архітектури та побуту.

Навіть після звільнення із МЕХП Неоніла Іванівна підтримувала дружні стосунки із колегами, консультувала та рецензувала наукові праці, охоче приходила на урочисті вечори чи Академії пам'яті колишніх співробітників, як, наприклад, Катерини Матейко, Зоряни Болтарович. Неоніла Іванівна вміла тішитися успіхами інших; охоче ділилась своїми radoщами, поступами доньок (Наталю – доктор наук; Мар'яна – теж викладач, науковець) та чоловіка. Згадуємо її щирість, доброзичливість, а праця в ім'я збереження народної культури збережеться в архівах.

Світла пам'ять про чудову людину, патріотку збережеться у наших серцях назавжди.
